

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

ו. כי את המכור בן השנואה
יכיר לתת לו פי שנים בכל
אשר יקוצא לו כי הוא
ראשית אנו לו משפט
המכרה: דברים כא יז

מוסף דש"י

וּמִאֵן נֶקֶט. קָא ס"ד דלוי מַזְכִּיר דְּכִיר וְחִי וְ: וְ: כּוֹן **שְׂכַעְלֵי דִּינִין** בְּזֵל אֵלּוּ מַסֵּס. מִכָּא אִישׁ פְּלוֹטִיס מִיבִי יִיעִין עוֹמְדִין לִפְנֵי מוֹ עֲלִמָּה לַמַּדְרֵס: וְנִימוֹ נֶקֶט: בִּיד אֲחִירוֹ מַסֵּס וְ: וְיִשְׁדֵּר וְיִשְׁדִּינֵי. הָאִי לַמִּימֵר אִינוּ נֶאֱמָן וְנִימוֹ נֶהֱדֵר הוּא עֲלֵמוֹ לִפִּי עֲטוּנֹס: **כְּבֹדָא** שְׂאִיטוֹ חֲלִי נֶעֱסֵס אֵלּוּ לִי דִּין כִּי הֵיאֵל דְּכִמְבוֹת מֵרֵךְ נֶכְסִי לְטוֹבִיהָ וְאִחֵר סִינָהס קִיבּוּסִים שְׂטִיטֵס כִּי שוֹדֵא דְרִיעִי לִמִּי הִדִּין לִמֹּר נִגְדָּה לִי לֵאלֹלוֹ יוֹמֵר וְלֹהֵ נֶתָן כִּן אֵס בֵּל לַחֲזוֹר אִינוּ כִּין רֹאזִין לַחֲזוֹר מִדִּין לֵאֲד שְׂטִיט: **כַּל שְׂכַעְסָא** וְיִבִּי מִכִּיר בִּי שוֹלֵא יֵאֵל מִי לִינֶס לְבִרְתִּי מִכָּאֵן לֵאֲבִי לִסְכִּירוֹ דְּכִמְבִּי וְאִמֹרִטִיס אִינוּ נֶאֱמָן. וְחִלּוֹתָהּ הוּא דְּפִלְטִי: אִמֹּ וְנֶאֱמָנֵס כִּמָּאֵן בְּתַמִּיהָ לִמֵּה לִיָּה לְבִי פִלּוֹגֹתָא בְּתָרִי דּוּכְתִּי מִכָּא שְׂאִיל הוּא וְכִן הָאִי מִדְּכִרִי: וְכִסֵּן הוּא. וְ: הוּא: **חֲדָא לִסְכִּיר** אֵלּוּ הֶאֱמִירֵה אֵלּוּ לַעֲלִמָּה מִן הֶתְרֹמוֹהֵ אֲבֵל לֵאֲ עוֹבֵד שְׂאֵס בֵּל הֵיאֵ וְהֵן. אֲבֵל שְׂאִיל מִכְשִׁיר הֵיאֵ מִמְּיִתִין אִף בּוֹלֵד וְקוֹי: **הֵינִיחָא לִמָּאֵן דֶּאֱמֵר** סִינָהס (דָּף י"א): **דֵּאִי** הֵינִי מִלִּי (י"ב): **דִּרְבִּי** כְּגוֹן פְּטוּיָה רִוּב לִסְהוּסֵה אֲבֵל הֵיאֵל דִּרְבִּי כְּגוֹן אֲרוּסָה הֵיאֵל בְּאֲרוּסָה הוּא אִף פְּטוּיָה עִיר מִשְׁאִין לִסְהוּסֵה: **הֶאֱסוּרִין לֵבֵל בְּקֵל** וְ: כּוֹן. כְּגוֹן מִמְּרִי וְ: שוֹה דְּכִר וְחֵה סִפֵּק שְׂמֵה דְּכִר הֵיאֵל אֲפִיָּה לְעִיל (דָּף ע"ג). בְּקֵלָה אֲבֵל בְּקֵלָה סִפֵּק יִבֵּל הֵיאֵ מִנֵּה לִי רִישָׁא: **אִסוּר**. בְּגִמְרָה מִפְּרֵס אֵלּוּ מוֹפֵס. כְּגוֹן מִמְּרִיס וְ: **כְּסִפִּיקוֹן**. כְּגוֹן מִמְּרִי וְ: **סִפִּיקוֹ** וְ: **אִסוּפִי**: **סִפִּיקוֹ** וְ: **אִסוּפִי** בְּמִמְּרִי וְ: **כְּסִפִּיקוֹן**. שְׂמִמְרִי וְ:

קיבל מעות אלה מאחד
דמאן קביל: ולא ידע.
מדין לפניו. רמיא עליה
במרר את דינא ואומר

[illegible]

ת: אפור. שמה זה כשר
וייחור. וכומים אותם שהוצי
יצא מלך אשור (אנשים)
אם מכותה נקראו כומים
(כס את) הצריית וגו'
ז ר' יהודה אומר אגר
ודק עב: רבי יהודה אומר
אלא שמעין דפליג לענין
דמאי רבי יהודה לאפלוגי
לאו מן האסורין הוא:
הי
הקם מדקמאי ראוה מדקמ

ד"ר מנחם זע" מהרש"א.

כדפרישנא, וכל שכן אם לא נתקרא
ל זהם לפניו, אבל הלכו להם [נתן אין]
דאיחא ספ"ק דכתובות (טו, א), מיהו
מתני', מותרין לבא זה בזה, דקמבר

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

שורא דייני. פי' בקונטרס נדין שאין תלוי נעטס אלף לה לפי ראות עיני הדיינים כי הויא דכמוצות (דף פ"ג) דהוא דאמר נכסי לטוביה ואמו תרי טוביה שיהס קרובים שניהס סכנים ואמר שודא דדייני פירוש למי שמתנדב לז' הדיין לומר שזה היה אוהבו יותר מזה לזה נאמן לזה נאמן לזה נאמן לזה דאי סבירא תליא מילתא דכפי' בקונטרס אמאי לא אהמירין דהערד ורדייניה דמספתתא לא היפוך ספקו דר' אבא^א ושור פ"ק דגיטין (דף ט') אהמירין הילך מנה לפלוני כו' מני חדא הך ומנא שמת ימורו ליורשי המשלה ומאי אהמירין ליורשי מי שנשלחו למי אהמירין כאן אמר שודא עדן והסא אי אפשר לפרש פי' הקונטרס: לכן פר"מ שודא דייני דכל ב"ה שיראש הדיין לעשות יעשה דהפקר כ"ד הפקר שודא לשון השכלה כמו (י) ומהי ב"ה דמתגרמין שדי ב"ה (שמות עו) ורואיה לפר"מ מההיא דפ' מי שהיה שבו (בבבא דף טז) גבי שני שטרות שהיו ביום אחד אחד מהויה קמיה דרב שם ואבני דרב שם דרב נחמן ואבנייה לאדך אחא קמיה דרב שם אמר ליה מ"ט עבד מר הכי אמר ליה משום דקדיס פי' שזחזח מה שטרות נכתב בבקר והשדד בערבא דהמירין ליה אמו בירושלים יתביין דכתיבי שעי ואמר ליה ואת מאי דעמך אמר ליה שודא דייני אמר ליה אנא נא שודא דייני אמר ליה אנא דיינא וזר לאו דיינא והשקל פניחא הא דקאמר אנא דיינא וזר לאו דיינא דלחך דין קבוע לומר דהפקר כ"ד הפקר ורב נחמן היה דין קבוע אלל לפי הקונטרס דפי' דבספרא תליא מילתא מה לנו דין קבוע פשיטא דספרת רב נחמן אל הוה עדיפא מספרת רב ששת:

בשם שרם נאמן ואמר לו בני כבוד רב נאמן אומר זה בני בן גרופה והלויצה וא"ת מניל לרי יהודה הא דנאמן לומר זה בני בן גרופה ותולזה בשלמא זה בני בור דין הוא שיהא נאמן עליו משום דהוי טוב לילד שע"י כן יעול פי שנים אלל לפוטלו אמאי נאמן וי"ל דהא דנאמן לומר זה בני בבור מיירי כמיוקין ב' הבניין דאומר על קטן שבעניי משום דכתיבי כי זה הוא בבור מחזיק את הבדולים וממוריס ורבינו אליהו מפרש דהיינו טעמא דנאמן משום דכתיבי כי זה הבכור כי השטאה יכיר ואהמירין לעיל (דף פ"ה) שטאה גנישואה כלומר שהיא בלא וקאי יכיר אחרייהו יכיר שהיא בכור ויכיר שהוא בן גרופה ותולזה שטאה גנישואה וכן מלאכי

סְבִירוֹלָמִי [וְהָא דְקָאֻמְר כֶּסֶם כ'י מִשּׁוֹס דְּפִשְׁטִיָּה דְקָרָה מִשְׁמַע דְקָאִי
טְפִי אֲהִכְרַת כְּבוֹד ח"י]
א"י מִהֶתֶם ה"א ה"ט הִיבֵא רִיבּוּ בִשְׂרִים אֲצִיָּה. כְּגוֹן פְּנוּיָה
וְרִיבּוּ הַעִיר מִשְׁאִין לְכַהֲנֵה וְאִם אֲמַחֲי לֹא פִרְץ לִמָּן דְּאֻמְר
(מִסּוֹת דְּק ג'): דִּמָּן לְמַכְשִׁיר מִכְשִׁיר אִפִּי בִרּוּב פְּסוּלִין אֲלֵנָה
מִחֵי אֲחָא אֲבָא שְׁאֵל לְאִשְׁמַעְיִין הֹוֶה לִיָּה לְמַתְנוּב מִלֵּתָא דְאֲבָא
שְׁאֵל גְּבִי הָאִי מִלֵּתָא דִרְכָן גְּמִלְאֵל דְּכַחְמוֹת (שֶׁס) כְּדִפְרִיךְ
כְּמֻנָן לִמְ"ד לְדַבְרֵי הַמְּכַשִּׁיר כֹּה מְכַשִּׁיר בְּתֵנָה וְיִלֵּל (דְּלִמְחִי
דֶּהֶס לֹא אִשְׁמַעְיִין רְכָן גְּמִלְאֵל מִיָּדִי אִפִּי בִרּוּב פְּסוּלִין כִּי
מְכַרִּימָא דִּמְיִימִי הֶסֶם וְיָא עֲדוֹת שְׁהֲשֵׁבָא כְּסִירָה לֹא כִי
אֲבָא לְאִשְׁרִיךְ אִשְׁמַעְיִין הֵכָא מִלֵּתָא דְאֲבָא שְׁאֵל אֲלֵנָה לְדַבְרֵי הַמְּכַשִּׁיר
וְיִסְמִי עֲשִׂימָתָא "מִן דְּלִפְשִׁיר כֹּה וְכֵן לְהַכְסִי בְּתֵנָה כְּדִלְכָּא דִּלְכָּא הֶסֶם:

ובאו שני טוביה, שניהם קרובים שניהם שכנים ושניהם חכמים שורא דרייני. ואפשר שהם
היון לאחד אם בא לחנוז אתי חורר, לסיפק ארן רוחין חוררין ולדון נשכא וינוי לכל לצד שני
פסן דין שני שאינו נאמן ואם שירא חסכן, אבל אם הדבר יוליך באומדן פסן דין חורר
אין תרת דין אין נאמן, כלל ארן רוחין וקבלתו חסדן לרין או ישור דין אתר. נאמטת. חסדן
שנשאל את מר. פסן דין חסדן. שרוב חסדן פסל. אם כן שירא ארורס ואמרד לארורס ובעלת
לא כל צד מצד בעלת? חסדן דרואי לא יבא את בעלת שירא.

עין משפט
נר מצות

לו א ב טוועט מירט פיר צו:
 דז א מיר פיר מאל מאלט
 הערד פארן פארן טוועט
 מירט פיר רעו קער יד:
 לז ד מיר פארן מאל לערד
 מירט הלעט נען מאל וואס
 קאט:
 למ ז מירט פארן מירט פיר
 טע טוועט פארן פיר
 טער יד:
 נ ו ז מירט פארן מירט פארן
 ופירט הערד מירט פארן
 טוועט פארן פארן פארן פארן
 סא ט מירט פארן פארן פארן
 טעט פארן פארן פארן פארן
 פארן פארן פארן פארן פארן
 טב ז מירט פארן פארן פארן
 פארן פארן פארן פארן פארן
 פארן פארן פארן פארן פארן

גליון הש"ס

רש"י ר"ה שבדקן וכו'
ליחגי הא ראבא שאול. ע'
סולין דף פב ע"ב תד"ה תינא:

הנהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה חדל וכו' דר"ג
לא האמינה:

תום' ר"י הזקן

ותחו וחי. קסיד שלא קבל
עדות לא מאחד, הילכל
הוא וזכו וזכו כפי
ההפעה, הילכל שעלי
כל קסיד מורד וזכו הוא
על זה והוא נאמר וזכו
לזה מכרחו ולא ידע. כח
שם בדין מיעוט [ה] בן
וארע גרסין, ולא ידע
לא גרסין. אפי' שהוא
אומר לזה מכרחו וקבלו
המעות מרעו אנו
דאנו וזכו וזכו
כפי מהשולל מלפניו. ופירש
היה לא תריב, עליוס א'
לא קבל עמדתו לא מאחד
אפי' שם הפקת בידו נאמן
כפנים. וארעין שם
אנו אפילו נאמן כחשן
המעות וזכו מחמת, ד'
שלקת מרעו משהיה ואמר
לזה מכרחו וקבלו הפעות
ברצונו והוא דאנו אפילו
כפנים. דאנו חתו ולא אפילו
כפי כל ברעו, כאן לא
עליוס חתו וזכו וזכו
לזה חתו וזכו וזכו
לזה חתו וזכו וזכו
שחוקתו צד מידו ולא קבל
עמדתו לא מאחד אמר, א'
נאמן כפנים. וקבלו מרעו
ופעל לזה מכרחו אמר
לא נאמן כפי חתו. וקבלו
הפירות שחוקו בידו וזכו
כפנים חתו בידו חתו לא
שירצו, חתו חתו חתו
מחבירו ועליו אראה. אפי'
לא נאמן כפנים א'
החתו עדי'. אפילו נאמן
ופעל חתו וזכו וזכו
מחבירו חתו וזכו וזכו
כפי הפעות אחר וזכו
עדות על חתו וזכו
הוא כפי הפעות. לא
אמר חתו חתו חתו

מוסף תוספות

א. בין שהיה חליה בטעם ובסמך אין חילוק בין דין לדין ואשר אין התלויין בטעם ובסמך לא יחיה עין. בין לדימוס חוס' הראש' [ענין חוס' בתל' 1. ב. דקאמר מה שירצה להשיב ישיעו חליה ליה שורא. חוס' גיטין ד: דיה ובאן אפרו. ג. ולשון חוס' בבב' דר. אבד. ג. חוס' שטאמן בכל ענין האמתי המבור ואפי' לא חזר מבניו הקטנים. ד. דאמר תא דברכי יכיר כל השנהא יכיר. חוס' יוסקין: מיד' גר בממורא קטני. לעי' עליה: כל האמורין לכא נקל. וגו' צה מכשיך צנחא שמעיין ספיר משמחין

רבינו פרץ. ה. דאפילו לעזיר
לשון המאנה דמחי מה טיבו של עובר זה משמע דאחי להבשיר בבתה. חוס' כתובות

לכן המורה קצת מהיר מה שצריך להסביר את המושגים. במיוחד המושגים: